

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie ze skargi E. Ś., M. Ś. G. Ł. i J. Ś. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 lutego 2014 r.,
sygn. akt VI Ca [...], wydanego w sprawie
z powództwa M. Ś.
przeciwko E. Ś., M. Ś., G. Ł. i J. Ś.
o ustalenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego i obniżenie alimentów
i z powództwa wzajemnego E. Ś., M. Ś., G. Ł. i J. Ś.
przeciwko M. Ś.
o podwyższenie alimentów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarga G. Ł., E. Ś., M. Ś. oraz mał. J. Ś. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 lutego 2014 r. została oparta na podstawie naruszenia art. 387 k.p.c., art. 391 § 1 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 138 k.r.o.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego określonym w art. 424 § 1 k.p.c.

Art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymogi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424² § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregośkolwiek z wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Należy do nich między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie zatem przez skarżącego przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania, które zostały naruszone przez sąd, w ramach przytoczenia podstawy skargi, nie spełnia jednocześnie wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. W przypadku, gdy podstawą skargi jest naruszenie przepisów postępowania i skarżący kwestionuje zasadność merytorycznego rozstrzygnięcia sądu to powinien wskazać przepis prawa materialnego, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

W skardze wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 lutego 2014 r. nie wskazano przepisu prawa, z którym ten wyrok jest niezgodny.

Nie został także spełniony wymóg określony w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwały żadne środki prawne nie odpowiada wymogowi wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. W świetle tego przepisu wymagane jest przedstawienie odpowiedniego wyводу

prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nie poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa. Brak podstaw do uznania, iż skarżący wykazali, że wznowienie postępowania nie było możliwe. Wprawdzie złożona skarga o wznowienie została przez Sąd odrzucona, jednakże samo odrzucenie skargi nie wskazuje dostatecznie, iż wznowienie postępowania nie było możliwe.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

[l.n]